

(alfa)

Csillag hasított az égen
kezemre szárnyat rakott:
Kibújhassak fenn a résen,
lássak múltat, holnapot.
Véssem kőbe, és rajzoljam,
öntsem Világ-kincseit.
Nem számít már, hogy ki hol van:
örzöm Múzsám tincseit...

(bogarak)

Szavad szötte szárnyak
lengik be a kéket,
ódon ajtót tárnak
hajdan volt regéknek,
nem volt az hiába
miket megigézett,
családod fájába
véstünk újabb „Bé”-ket...

(chat-hely)

Megkopott a billentyűm és az ujjam,
mégis mindég kell, hogy érezzem, tudjam,
ha alszol is immár – ez a bitdarab
odaér-e még, vagy tán elmarad;
reggel a hajnalt tereli Dunába
hogy e-mailt dobod e-kukába,
akkor is vigye át azt, mit ízlelgetek,
– legjobban hiányzik, mi melletted,
de tiéd nem lehet

(altató)

Lepke járt az éj alatt,
mögötte hűs csend maradt.
Tóba folyt az ég s a lom,
nincs tükör – csak nyugalom.
A sötét elrejtí őt:
befűzetlen kis cipőt,
orrán csillagpor lapul,
lassan az álmodba hull,
És minden-minden elsimul...

(máltai képeslap)

Hiába azúrkék
ablak vagy spaletta,
festeni tanulnék
tőled csak, Valetta.
Rajzolni színeket,
múlt kövek rétegét,
ezrednyi kín nevet,
s víz alól néz feléd.
Homokot szűr a rák,
afro-szél fúj nagyon:
Lettem itt hű arád,
s gyűrűd az ujjadon.

(ómega)

Távnak meg a botnak,
szónak, mit kimondnak,
csendnek, kő, ha koppan,
álmodnak, ha gond van,
filmnek árnyszalagja,
csóknak bárki adja,
lélegzetvételnak,
és ennek a versnek
egyszer vége.

De emléke
azúrkék.

Az új év

sok jóval – kérdezed – meglep-e,
Ez biztos: valami kezdete...

Foto: Fortepan 25639 / Fábíán Sámuel